

1888 Komplet

E 61

2 17 2

E-9005713

Številka I.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Novoletna vošila Slovincem.

(Poklanja naroden goriški pohajač.)

I.

Slovinci! Leto že nam staro Svoj završilo kar je ték, A kdo za tó več mara šaro, — Naj se le vrne v časa vék!	Objemimo zdaj dete mlado Ki nam prijazno se smehljá, Gojimo v prañih trdno nado, Da boljše nam bodočnost dá.	Res mnogo nam je pretrpeti Do duše, mozga in kosti, Sloven prostó ne sme živeti, Le kot tlačan naj v vek medlí!	V čolníček naš se vse zaganja; Vse razdejati ga preti, Povsod se naščina izganja Ter silí tujščina nam v kri.
--	---	--	--

Viharji vsi, kar jih na sveti, Na svetu vse, kar je nezgod, Do droba hočejo zatreti Ubogi naš slovanski rod.	Naprej, naprej rodu veslarji! Čolníček naš naj se otmé! Po svitlej ga vodimo zarji, Da noč sovražna ga ne strè!	Nad nami burja če razsaja, To nas ne plaši naj nikar! Slovan nikdar se ne omaja, Zvest v bóji mora bit vsegdar!
---	--	--

II.

Ke naj besnijo Vražji valovi, Trdni bodimo Slave sinovi!	Čolníč naš sveti Pravo vodimo, Vražjih valov se Nič ne bojimo.	Čolníč naš nikdar Se ne razbije, Vražji vihar naj Še tako bríje.	Zložno veslajmo V morje široko, Sreča ponudi Svojo nam roko!
---	---	---	---

III.

Sivi oblaki Krijo nebesa, Grom in vihar pa Zemljo pretresa.	Nebo ognjeno Črt in gnev pluje, Vrag pa nakane Protí nam kuje.	Solnce primorsko Je zažarilo, Zvezde repate Je preslepilo.	Zvezde repate Kujejo sklepe: Vničimo nade, Slavincem lepe.	Zvezde repate Bodo minile, V teku se časa V večnost zgubile.
--	---	---	---	---

Narod slovenski Pa še ostane, Kakor ptič Feniks Iz ognja svane.	Angelj iz neba Príde rešilni, V bran se postavi Vihri zdaj silni.	Narod veliki Zove iz groba Da poveliča Slavinca — roba.
--	--	--

Slika iz življenja v nekem trgu na Slovenskem.

Spisal C t—č.

jeze; malomestno življenje poganja stotero mehurjev in mehurčkov po svojem površji.

Ker so pa vzroki takim pojavom navadno malenkostni, menjajo se prijateljstva in sovraštva skoro slednji dan: včerajšnja prijatelja sta si danes sovražnika, sovražnika pa prijatelja. To neprestano vrvenje, ta vihar v čaši vode, vidi se mirnemu opazovalcu nepopisljivo komičen.

Naravna posledica takih razmer je, da igra na deželi vsaka, še tako obskurna oseba, važno vlogo — dočim se v velikih mestih celo imenitne glave prezró — ni je tako neznatne osebe, da ne bi vplivala na razvoj in razmere malomestnega socialnega življenja. Potem se pa ne smemo čuditi, da je prihod novega uradnika, kaplana, učitelja — skratka: vseh onih, ki se imajo vvrstiti med honoracijorje, dogodba epohalne imenitosti, ki se zabeleži z debelimi črkami v mestni, oziroma tržki kroniki. Vse je radovedno, vse se zanima; pričakovani je sredotočje vse tržke konverzacije.

Ni treba, da bi bil posebno sramežljiv, a sram ga pa mora biti, ko je treba prvič defilovati po tržki

I.

Življenje v mestecih in trgih po deželi se giblje v jako tesnem, ozkem okviru; razmere vsakega so vsakemu znane, da ljudje, takorekoč, jeden drugemu v žep gledajo; nobena, ni najmanjša družbinska dogodbica ne ostane prikrita. Malenkostne dogodbe, kakoršne se po večjih mestih docela prezirajo, vzbujajo po takih malih krajih občo pozornost. Ker ljudem nedostaje oaih raznih zabav, kakoršne so po večjih mestih človeku na izbéro, treba je porabiti vsako neznatno zadevo, ki bi mogla vsakdanjemu, jednoličnemu življenju vtisniti nekoliko zanimivosti. Iz tega občega zanimanja drug za drugega rodi se neštevilno intrig in intrigic, zavisti in

ulici. Poniglavci, ki se po cesti pojajo; babe, ki ob oglih zijala prodajajo — ne meneč se za to, da se doma kosilo smodí —; k inteligenci prištevajoče se matere in hčere, seveda te le bolj na skrivno, izza šaluzij — vse, vse zijá za njim. Še celo vinski bratci, ki vse dneve po krčmah posedajo, ne misleč na to, da so tudi oni od nekod doma, še ti pretrgajo za trenutek prazne pogovore, ter pomolé svoje, vsled obilega pitja razžarjene nosove skozi okno, da bi videli novega junaka v tragikomediji, ki jo zovemo malomestno življenje. —

Ženskam pa je — kdo tega ne vé?! — poglavito vprašanje: je-li oženjen ali prost? (Ni treba, da izrečno povdarimo, da glede eventualno pričakovanega novega kaplana to ne velja.) Odgovor na to vprašanje je posebne imenitnosti, ker določi mero vljudnosti in ljubeznjivosti, ki jo je namenila novemu došlecju tržiškega človeštva lepša — često tudi zlobnejša — polovica.

Je-li oženjen, ali prost? — to je vprašanje, ki je stavi, ali si je vsaj misli, vsaka tržanka, bodisi hči, ali pa — mati. O, tudi matere se živo zanimajo za take stvari! Kdo bi zameril materi, za osodo svoje, morebiti malo že ucvele hčere, skrbeči, ako se ji vzbudé sladke nade v ljubečih materinskih prsih! Ni-li mogoče, da se ji bode ravno sedaj spolnila najiskrenejša njenih želj, ni-li mogoče, da bo novi došlec na njeni možaželjni hčeri opazil čednosti, katerih drugi lehkomisljenci, ali navlašč, ali pa vsled neumljive svoje kratkovidnosti dosledno prezirajo.

In gospodične hčere? Vsem, vsem, počensí od sedemnajsetne Olge do tridesetletne Evfemije, vsem se porajajo jednaka čustva v ljubezni-žejnih srcih. Vemo, da je ni nijedne med vsemi, za možitev godnimi, ki ne bi bila do dna svoje duše prepričana, da je ona sama zbog izbornih svojstev najvrednejša, da ji novi došlec pokloni pozornost svojo. Ženske so povsod take: modna dama v svetovnem mestu, ali priprosta hči afričanske puščave imati jednaka natorna svojstva.

II.

V našem trgu smo pričakovali novega učitelja. Po Notranjskej so bili takrat za učiteljstvo žalostni dnevi. V Kranjskej so gospodovali nemškutarji, oni glasoviti „zweigverein“ je strahoval z nečuvnim terorizmom učiteljstvo. Ovađuštvo je bilo v bujnem cvetju, denunciacija parola dneva. Pravo junaštvo je bilo, ako je učitelj

ostal zvest svojemu prepričanju — ne le v srci, temveč tudi v dejanji.

Da-si je bilo pri nas malone vse „naravno“ — na naših tleh nemškutarstvo ni nikdar moglo pognati zlodejnih svojih kalí, da-si poskusov ni manjkalo — bili so vender-le odnošaji socialni in politiški jako žalostni: deloma vsled staro mladoslóvenske vojne, posebno pa zaradi tega, ker jih je mnogo obupavalo videč, kako se teptajo najsvetejša prava po nehvaležnem tujstvu in videč, da

le tujcu sreče svit se v Krajni tári.

V nas mladih, ki smo bili tudi res zvečine v stranki „mladih“, je kar vse kipelo. Kdo ne pozna onega svetega ognja, ki plameni v prsih dvajsetletnega mladenča?! Kdo bi se ne veselil takega navdušenja, kdo ne bi čislal to navdušenje. Res, da je še vse nepopolno, pojmi nejasni, sodba nezrela — ali kar je, to je pristno, odkrito — zavratnih mislij, za svojo korist računajočega egoizma bi zaman iskali v takem mladem srci. —

Živo nam je še v spominu, kako smo za časa tistih glasovitih Vesteneckovih volitev v trgovinsko in obrtno zbornico po hišah tekali in tam naleteč na agitujoče, vladi poslušne uradnike, trgali si glasovnice iz rok. In kako smo bili veseli, kako smo triumfovali, videč, da je dobro organizovana naša agitacija v trgu rešila malone vse glasove. Drugače v okolici. Tam jih je mnogo „in bianco“ podpisalo — prošnjo za znižanje davkov. O, Vesteneck, ta je pa znal delati nemškutarske glasove.

Tedaj smo torej pričakovali novega učitelja. Razmere, katerih smo se mimogrede doteknili, storile so, da smo ga pričakovali z izrednim zanimanjem, ugibajoč, se bode-li nagnil na stran značajnosti in moštva, ali pa na stran oportunistva. In prišel je — recimo mu Koprivar — in zadovoljni smo bili z njim, bil je naš.

Še več: združena so bila v njem svojstva, ki so mu pomogla, da je zavzel kmalu odlično mesto v socialnem našem življenju. Simpatična prikazen, dober govornik, deklamator, tenorist — in to ni kar si bodi! — in poseben organizatoričen talent, kar se dostaje prirejanja veselíc. To so bila svojstva, ki so v življenju na deželi neprecenljiva.

Pa še nekaj: bil je še „za oddati“. Ceno njegovo pri ženstvu sedaj lahko uganete. In tako smo bili vsi zadovoljni z njim, seveda vsak s svojega stališča. Motivi so bili različni, sodba jednaka. (Dalje prih.)

Zakaj Matej kadi?

Nikdar ni prej še smodk kadil
Klobasarjev Matej,
Nikdar ni cigaret si vrl,
Oh, nikdar, nikdar prej.

Saj nikdar prej ni smodk kadil,
Soliden bil je fant;
S tobakom novce bo zabil,
Bo zdravje šlo na kant.

Sedaj pa kakor obsedèn,
Kar v enomer kadí,
Pa kašelj kašlja zasušen
In lice mu bleđi.

Zares, odgovor ni težak,
Zakaj Matej kadi:
Tam, kjer prodaja se tobak,
Matej ljubav goji.

Zakaj Matej Klobasarjev
Časti tobak tako,
Da šestokrat ni krajcarjev
Za žlahtno robo to?

Čvekač.

Stari Olimp v sedanjem času.

Humoreska v distihih; zložil I. Toporiš.

I.

Sredi Olimpa vladar bog Jupiter z ženo Junono
V zlatem prestolu sedi; svoje moči si je svest.
Knjigo ima pred seboj in déla junakov prebira,
Bere in bere, kako Ahilej se je boril. —
„Moje, oh, moje oči mi pešajo, ljuba soproga!“
Vzdahne in dene iz rok knjigo prekrasno na stran,
„Moral pustiti tedaj bom branje teh lepih povestij,
Kaj bi, predraga, počel? brati ne morem, ne smem!“
Zvita Junona skrivaj zamaje z ramami, smeje se
Prav hudomušno, ter dé sama pri sebi tako:
„Zdaj imaš enkrat dovolj, in nehal boš v knjigah tičati,
Plesal zdaj, Jupiter, boš, kakor jaz godla ti bom!
Vlada nebá in zemljé v rokah je prekrasne Junone,
Da bi že vsaj oslepél, moja potem je oblast!“
Mnogo prehitro se je povzdignila v misli na prèstol,
Jupiter upal je še, vladati zemljo, nebó.
„Da nama čas bo prešel, Apolona semkaj pokličem,
Da nama bode kaj pel, zraven na strune igral;
Upam, da koj ga dobim!“ Junona povzame besedo,
Dene kolovrat na stran — tiho postalo je vse —
Žena iz sobe iskat gre pevca, bogá Apolona
Vrne se kmalu nazaj, ž njo je prišel še nekdo,
Bog je to, kateri igra in poje v veselje nebeškim,
V roki kitaro drži — smeh mu krog usten igra;
Diči mu nekaj obraz — nanosnik brez vsake potrebe; —
Séde tedaj in igra, poje iz vsega srca.
Jupiter, oče, med tem si pipo užgal je in pušil,
Juno z rokami navskriž petje poslušá lepó.
Mnogo prišlo je bogóv in prišle so lepe boginje:
Prišla sta Hermes in Mars, ž njima prišel je Kvirin,
Pridejo tudi Saturn, Minerva, Dijana in Venus,
Slednjič se še Prometej v družbo prikrade skrivaj.

Mnogo se bilo bogov je zbralo pri kralju vseh kraljev
Pevce še lepše igra, to vsem bogovom je všeč —
Tudi veselje enkrat ponehati mora bogovom.
Družba nebeška je šla mirno počivat na dom.
Jupiter s Hero prav sam ostal je v nebeški dvorani. —
Zdaj je ugasnila luč — kmalu bil mir je okrog.

II.

Tiho priplazi nekdo se h krasni dvorani kraljevi,
Rahlo se vrata odpro — v sobi je zdaj Prometej —
Jupiter trdno že spi, Junona ga tudi ne sliši,
Zdaj je k prestolu prišel, kaj neki išče pri njem?
Morda bi vkradel kaj rad, ker pazno ozira okrog se,
Tipa in tipa okrog, našel je žezlo in plašč,
Pipo je tudi dobil, ostalo obleko, očala,
Tega ne vzame s saboj, vse je položil nazaj.
Stopi korak še naprej, pri nogi zdaj nekaj začuti,
Zdaj je pa vender dobil, kar je šel semkaj iskat.
Z nogo je svojo zadel, ob lepo posodo, kjer ima
Jupiter strelo in grom, to je Prometej iskal.
Hitro Prometej odpre blestečo posodo in vzame
Varno tipaje, iz nje strelo in urno zbeži. —
„Jupiter, meni se zdi!“ zakliče soproga Junona,
„Nekdo zdaj tukaj je bil, skoro gotovo kak tat!“
„Molči! ne budi me več!“ zakliče jej Jupiter jezno; —
Jupiter namreč je rad mirno počival in spal —
Mislím, da se ti je le o roparjih zlobnih sanjalo.“ —
Jupiter kmalu je spal, Junona ni mogla strahu.
Kmalu potem je prišel na zemljo nebeški Prometej.
S strelo je ogenj užgal ter ga izročil ljudem.
Bal se je zopet k bogovom iti v nebeško kraljestvo,
Begal je raji okrog, božje se je jeze je bal.

(Dalje prihodnjič.)

Pes — aristokrat.

„Ljubi moj Šipsel! Pomisli vendar, kako plemenitega stanu si ti, potem se gotovo ne bodeš več pečal s tem vélikim neotesancem.“

Ribničana v Ameriki.

Dva Ribničana, ki sta se bila v Ameriko preselila, stopila sta ondu pri nekem naselniku (fërmerju) v službo. Ker je bilo po leti, in zatorej jako vroče, imela sta po noči okno svoje spalnice odprto; da jima pa ne bi med spanjem kaka žival skozi okno v sobo prilezla, užgala sta luč na mizi. Vsled tega je prišlo cele roje komarjev, takoimenovanih „moskitos“ v spalnico, ki so ju tako opikali, da nista vso noč očes zatisnila.

Naslednji večer, predno ležeta k počitku, posvetujeta se, kaj jima je storiti, da bi imela mir pred nadležnim mrčesom. „Vajš, Janez,“ pravi Boštijan, „okna ne bova zapirala, ker je potem prevroče; rajše luč ugasliva, da najü sitne mühe ne bodo videli!“

In tako sta storila; toda ko Janez v temi ležeč začuje v sobi brenčanje, pogleda, kaj da je, in vidi več hroščev svetlinov, ki se po noči svetijo, kakor naše kresnice, vzbudi Boštijana: „Vajš, Boštijan! to tüdi nič ne pomaga; ker sva luč ugasila, najü pa te kruote z laternami iščejo, ker najü v temi ne najdejo.“

Kar ni res, pa ni res.

„Liza, ali te res tvoj mož večkrat udari?“ vprašala je mlada žena svojo prijateljico.

„Kar ni res, pa ni res,“ odgovori jej ta. „Lasal me je že, uhljal tudi, ščipal, hodil po meni, ob zid metal, toda udaril me pa vendar še ni.“

Znal si je pomagati.

Nekdo je pričakoval prijatelja doma do devete ure zvečer, a ker ga ni bilo, odšel je ter zapisal s kredo na duri: „Do devete ure sem te pričakoval, ker te pa ni bilo, odšel sem v gostilno k „opici.“ Pridi za menoj! Ako ne bodeš videl tega čitati, potrkej na stranska vrata in dekla ti bode prinesla svetilnico.“

Portret

mojega deda in babice.

Ali bo vojska?

Vsi evropski listi se zadnji čas bavijo malone izključljivo le z vprašanjem: „Bode-li vojska, ali ne?“ Nihče ne ve nič gotovega: ta trdi danes s popolnim prepričanjem, da je vojska neizogibna, takoj naslednji dan pa že svojo trditev kolikor toliko preklicuje. Ljudje so zbegani, ker ne vedo, pri čem da so; trgovina zastaja in skratka vse počiva, samo strah budi.

Do danes se „Rogač“ ni bavil z enakimi vprašanji; molčal je, da-si bi mnogo več lahko povedal, nego mnogi diplomati. Danes pa, ker vidi in sliši, koliko bajk se pošilja v svet, ziniti mora tudi on besedo, seveda ne prav veselo, vendar resnično; danes mora „Rogač“ odkriti zagrinjalo bodočnosti ter vznemiriti cenjene čitatelje svoje s kruto, srce pretresujočo vestjo:

„vojska bo, vojska!“

Uljuden strežaj.

O polnoči zbudi strežaj svojega gospodarja iz najslajšega spanja.

„Tepec, čemu me budiš?!“ zareži nanj gospodar.
 „Pozabil sem vam sinoči vošiti lahko noč.“

Kurjava po številu oseb.

V hotel došla tujca vpraša uljudno natakar:

„S čim, ukažete, da vam postrežem?“
 „Preskrbite sobo za dve osebi.“
 „Prosim, želite še kaj?“
 „Obed za dve osebi.“
 „Morda še kaj?“
 „In pa sobo ukažite zakuriti.“
 „Za jedno ali za dve osebi?“

Zlate resnice.

1. Srce je stvar, katero nosi človek na levi strani v prsih, zato je tudi malokomu na pravem mestu.

2. Srce je vrt; mladost njegova pomlad; upanje solčni žarki; ljubezen trnjeva rastlina s samo jednim cvetom.

3. Hvaležnost dandanes vidno pojema; uzrok temu je najprej, ker pojemajo tudi prilike, biti hvaležen.

4. Vino preobrača samo ljudi, voda pa hiše.

Oglas.

V nekem nemškem listu smo čitali naslednji oglas: „Učenjak, kateri ne utegne brigati se za ženske, išče nevesto.“

Pot na oni svet.

Nek šaljivec je dejal svojemu prijatelju: „Nobene poti ni tako lahko najti, kakor pot na oni svet.“

„Kako to?“ vpraša ga prijatelj.

„Saj veš, da po smrti ljudem oči zatisnejo in vendar nihče poti ne zgreši.“

Preveč zahtevano.

Gospa: „Kočijaž! Peljite me v Gospodsko ulico, številka devetnajst, v tretje nadstropje.“

Kočijaž: „Ne vem, gospa, če bo šlo tako visoko.“

Dovtip.

Dovtip je zelo potreben v življenji, na primer v zakonu, kajti z dovtipom se najlažje pomiri razdražene duhove. Nesreča v zakonu z dovtipom je le ta, da ženi dovtip na um pride, kadar mož odide; možu pa dovtip poide, kadar žena pride.

Pijanca.

„Glej, Janez! To pa vender ni lepo, da se vsak večer tako vpijaniš, da ne moreš domov!“

„Kaj mi boš očital pijančevanje; nisi-li sam še bolj pijan!“

„To je že res; toda, ko bi se ti ne bil vpijanil, privedel bi vsaj mene lahko domov.“

Vesten kažipot.

Na deski ob stezi na drogu nabitej, čitali smo naslednji napis: „Ta steza je bližnjica v vas, a kdor ne zna čitati, hodi naj rajši po vožnej cesti, da ne zaide.“

Spričevalo.

Grof K. I. dal je svojemu strežaju tako-le spričevalo:

„Strežaj I. I., ki je služil pri meni jedno leto, je gizdalin, preklinjevalec, zlobnež, igravec, goljuf, pijanec in tat, sicer je pa najboljši človek na svetu.“

Vrniti.

Gost: „Vraga! to pivo ne morem vživati; grenko je kakor žolč!“

Krčmar (razžaljen): „Le zamižite, gospod, pa bo — šlo.“

Gost zamiži, rer izpije, a naposled stisne krčmarju v roko krajcar namestu desetice.

Krčmar: „Gospod! kaj pa mislite; to vender ne gre, da bi mi plačali krajcar namestu desetice!“

Gost: „Le zamižite, pa bo šlo!“

Raztresenost.

Ali je gospod doma?*

„Gospod je umrl že pred štirinajstimi dnevi.“

„A tako. Pridem pa jutri.“

Na mitnici.

Voznika, ki je imel voz z vrečami naložen, vpraša mitničar: „Kaj imate v vrečah.“

Voznik stopi k mitničarju, ter mu zašepeče na uho: „Oves.“

Mitničarju je bila tajnost voznikova sumljiva, zato ukaže delavcem preiskati vreče. Ko najdejo v vseh vrečah res samo oves, vpraša nejevoljen kmeta, čemu je bilo treba take tajnosti.

„Glejte,“ odvrne mu voznik. „Moj konj že ni leto dnij videl ovsu. Ko bi čul, da imam oves na vozi in mu ga ne dam, ne spravim ga z mesta, ko bi ga še tako bil.“

Pometaj pred svojim pragom!

Gospod A. obiskoval je slednji večer neko gostilno. Ker se je navadno tako vpijanil, da niti stati ni mogel, prišel je vselej točno ob devetih uri njegov strežaj ponj ter ga odvedel domov. Ko gresta nekega večera zopet tako opotekaje domov, izpodtakne se gospod ob nekaj, malo da se ne vrne, na kar jezen ukaže strežaju: „Jože, posveti vender in poglej, nad čim sem se izpodtaknil.“

Strežaj posveti na cesto, ter pove gospodu, da se nek pijanec valja v blatu.*

„Za Boga! prisloni vender mene tja k zidu, da ne padem in naloži jih nesramnežu nekoliko po grbi, da bode pomnil, kedaj se je tako napil!“

Partija,

igrana v Ljubljani meseca novembra 1887. leta.

(Otvorjenje s kmetom od dame.)

Beli: g. Z.	Črni: g. I. K.
1. d2—d4	d7—d5
2. Sb1—c3	Sg8—f6
3. Lc1—f4	Sb8—c6
4. Sc3—b5	e7—e5
5. d4 × e5	Sf6—e4
6. e5—e6	Lf8—c5
7. Sb5 × c7 †	Dd8 × c7 !!
8. Lf4 × c7 †?	Lc5 × f2 †

mat.

Uganka.

Besedo tu pove ti črk šestero,
 Ki največ prodajalec jo v življenji rabi.
 A vzemi prvo proč, pove ti črk petero,
 Kar časnik mnog oblubi, a pozabi,
 Z ostalih štirih črk pa je beseda,
 Katera majhno znači tu število ti;
 A kar imeti mora lonec ali skleda,
 Pa povedo ti še ostale črke tri,
 Celo poslednji dve pomen imajo tudi,
 S poslednjo se navadno vsak začudi.

(Rešitev in ime prvega rešilca v prihodnjem listu.)

Vabilo na naročbo »Rogača« III. leto 1888.

Z današnjim listom prestopil je »Rogač« v tretje leto s trdno voljo, storiti, kar mu bode moči, da zadovolji cenjene čitatelje svoje.

Duševni podporniki njegovi so nam porok, da bode »Rogač« v tekočem letu prinašal izborno gradivo; z risbinami pa, katere si je doslej le s težavo in veliko požrtvovalnostjo pridobil, preskrbljen je tako, da jih bode vsaka številka polna, in sicer novih in lepih,

kakoršnih doslej ni mogel prinašati; skratka: »Rogač« je trdnega prepričanja, da bodo vsi cenjeni naročniki njegovi ž njim docela zadovoljni.

Ker je cena »Rogaču« navzlic tako dragocenemu gradivu za vse leto 3 gld. 20 kr
 » pol leta 1 » 60 »
 » četrt leta — » 85 »

s poštino vred, nadejamo se, da mu ostanejo zvesti vsi dosednji naročniki, a da tem pristopi tudi zdatno število novih.

Duševnim podpornikom pa se zahvaljujemo prav iskreno na njih trudu ter jih prosimo, da nam tudi v bodoče tako marljivo pomagajo v težavnem podjetju, kakor so nam pomagali v pretečenih letih.

V Ljubljani, 10. dan januarja 1888.

Lastništvo in uredništvo.

Vse p. n. gospode naročnike, kateri še niso obnovili naročnine, prosimo, da jo obnové do prihodnje številke, sicer jim bode list ustavljen.

Upravištvo.

Po pomoti so bili v zadnji štev. zaradi naročnine opominjani sledeči čč. naročniki: Bralno društvo v Železnikih plačano, Čitalnica v Pulji — 20, Čitalnica na Vrhniki plačano, Lakner Andrej plačano, Mlekuž T. plačano, Peterlin P. plačano, Pernat Jarnej plačano, Tušek G. — 20, Vukšinič D. — 85, Akadem. društvo »Triglav« plačano. Čitalnica v Idriji — 20.

»Popotnikov koledar za slovenske učitelje 1888. leta« je brez dvojbe najboljši in najpriročnejši koledar ne samo za učitelje, temveč za vso slovensko inteligencijo. Vsebina je obširna in zanimiva za prijatelje šolstva; oblika pa tako elegantna, da mu je cena 1 gld. 20 kr. malone prenizka.

Na »Popotnikov koledar« se naroča pri upravištvu »Popotnika«, Maribor, Reiserstrasse 8.

»Rogač« izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino sprejema upravištvo, dopise pa lastništvo in uredništvo v »Narodni Tiskarni« v Ljubljani. — Tiska »Narodna Tiskarna«.